

ΕΤΟΣ 66ον

21 Ὀκτωβρίου 2018

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 42 (3412)

ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΣ Ἡ ΣΩΤΗΡΑΣ;

Ὁ Χριστός ἐρχόμενος στή χώρα τῶν Γαδαρηνῶν συναντάει μιά πλεγώνα δαιμόνων, πού εἶχαν «καταλάβει» ἕναν ταλαιπώρο ἄνθρωπο. Ἀποκαλυπτικός εἶναι ὁ διάλογος τοῦ Πλάστη μέ τούς ἐκπεσόντες ἀγγέλους του. Πλάσματα, πού ἐξαιτίας τοῦ ἐγωισμοῦ τους δέν θέλησαν νά ἀνταποκριθοῦν στήν ἀγάπη του, ἐπιχειροῦν μέ θράσος νά τόν διαβάθουν ὡς ἀρχιβασανιστή. «Ποιά σχέση ἔχουμε ἐμεῖς μέ σένα, Ἰησοῦ, Υἱέ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου;». Καί συνεχίζουν συμπλέκοντας μέ τό θράσος τή δειλία: «Σέ παρακαλοῦμε μή μᾶς βασανίσεις». «Βλέπε θάρσει πολλῶ καί ἀπονοιά συμπεπλεγμένην δειλίαν» ἐπισημαίνει ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας. Ἀπό ποῦ κι ὡς πού «βασανιστής» ὁ Θεός τῆς ἀγάπης;

Γιατί μίσος γιά τόν «ὑπερβολικά φιλεύσπλαχνο»;

Ἴσως μᾶς βοηθήσει νά ἀπαντήσουμε ὁ φιλόσοφος Νίτσε. Στό τέταρτο κεφάλαιο τοῦ ἔργου του «Τάδε ἔφη Ζαρατούστρα», μέσα σέ ἕνα ἄγριο τοπίο μέ μαύρους καί κόκκινους βράχους, ἀγκάθια καί σιχαμερά ἔρπετά παρουσιάζεται στόν Ζαρατούστρα μιά ἀπαίσια μορφή, ὅ,τι πιό ἀποκρουστικό μπορεῖ νά φανταστεῖ κανεῖς, καί τόν ρωτᾷ: «Πές μου, ποιός εἶμαι;». Κι ἐκεῖνος τοῦ λῆει: «Εἶσαι ὁ δολοφόνος τοῦ Θεοῦ. Δέν ἀνεχόσουν Αὐτόν πού σέ ἐβλεπε· καί ἐκδικήθηκες αὐτόν τόν μάρτυρα τῶν ἔργων σου». Καί τό ἀποκρουστικό πλάσμα τοῦ ἀπαντᾷ: «Ναί! Ὁ Θεός πού τά ἐβλεπε ὅλα, ἔπρεπε νά πεθάνει. Ὁ οἶκτος του χωνότανε καί στίς πιό βρόμικες γωνιές μου. Ἐναν τέτοιο ὑπερβολικά περίεργο, ἀδιάκριτο καί πονόψυχο ἔπρεπε ἢ νά τόν ἐκδικηθῶ ἢ ἐγώ νά πάσω νά ζῶ».

Δέν εἶναι δύσκολο νά ἀναγνωρίσουμε τόν διάβολο στήν ἀποκρουστική μορφή πού ἐμφανίστηκε στόν Ζαρατούστρα. Ἀλλῆ γιατί τόσο μίσος πρός τόν Θεό, ὁ ὁποῖος βλέπει μέν καί τίς πιό κρυφές γωνιές τῆς καρδιάς μας, ἀλλῆ –ὅπως παραδέχεται ἀκόμα καί ὁ διάβολος– μᾶς ἀντιμετωπίζει μέ «ὑπερβολικά πονόψυχο» τρόπο; Πόσο φρικτό εἶναι νά ὁμολογεῖ –πάλι ὁ διάβολος στό παραπάνω ἔργο τοῦ Νίτσε– ὅτι γι' αὐτόν, «τό νά μήν θέλει νά τόν βοηθήσει

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. η´ 27-39)

Η θεραπεία του δαιμονισμένου

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθόντι τῷ Ἰησοῦ εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν, ὑπήντησεν αὐτῷ ἄνθρωπος τις ἐκ τῆς πόλεως, ὃς εἶχε δαιμόνια ἐκ χρόνων ἰκανῶν, καὶ ἱμάτιον οὐκ ἐνεδιδύσκετο καὶ ἐν οἰκίᾳ οὐκ ἔμενεν, ἀλλ´ ἐν τοῖς μνήμασιν. Ἴδὼν δὲ τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἀνακράξας, προσέπεσεν αὐτῷ, καὶ φωνὴ μεγάλη εἶπε· Τί ἐμοὶ καὶ σοί, Ἰησοῦ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου; δέομαί σου, μὴ με βασανίσῃς. Παρήγγειλε γὰρ τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ ἐξελθεῖν ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου. Πολλοῖς γὰρ χρόνοις συνηρπάκει αὐτόν, καὶ ἔδεσμεῖτο ἀλύσει καὶ πέδαις φυλασσόμενος, καὶ διαρρήσων τὰ δεσμὰ, ἠλαύνετο ὑπὸ τοῦ δαίμονος εἰς τὰς ἐρήμους. Ἐπηρώτησε δὲ αὐτόν ὁ Ἰησοῦς λέγων· Τί σοὶ ἐστὶν ὄνομα; Ὁ δὲ εἶπε· Λεγεὼν· ὅτι δαιμόνια πολλὰ εἰσῆλθον εἰς αὐτόν· καὶ παρεκάλει αὐτόν ἵνα μὴ ἐπιτάξῃ αὐτοῖς εἰς τὴν ἄβυσσον ἀπελθεῖν. Ἦν δὲ ἐκεῖ ἀγέλη χοίρων ἰκανῶν βοσκομένων ἐν τῷ ὄρει· καὶ παρεκάλουν αὐτόν ἵνα ἐπιτρέψῃ αὐτοῖς εἰς ἐκείνους εἰσελθεῖν· καὶ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς. Ἐξελθόντα δὲ τὰ δαιμόνια ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, εἰσῆλθον εἰς τοὺς χοίρους καὶ ὤρμησεν ἡ ἀγέλη κατὰ τοῦ κρημνοῦ εἰς τὴν λίμνην καὶ ἀπεπνίγη. Ἴδόντες δὲ οἱ βόσκοντες τὸ γεγενημένον ἔφυγον, καὶ ἀπελθόντες ἀπήγγειλαν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς. Ἐξῆλθον δὲ ἰδεῖν τὸ γεγονός, καὶ ἦλθον πρὸς τὸν Ἰησοῦν, καὶ εὗρον καθήμενον τὸν ἄνθρωπον, ἀφ´ οὗ τὰ δαιμόνια ἐξεληλύθει, ἱματισμένον καὶ σωφρονοῦντα παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἐφοβήθησαν. Ἀπήγγειλαν δὲ αὐτοῖς οἱ ἰδόντες, πῶς ἐσώθη ὁ δαιμονισθεὶς. Καὶ ἠρώτησαν αὐτόν ἅπαν τὸ πλῆθος τῆς περιχώρου τῶν Γαδαρηνῶν ἀπελθεῖν ἀπ´ αὐτῶν, ὅτι φόβῳ μεγάλῳ συνείχοντο. Αὐτὸς δὲ ἐμβὰς εἰς τὸ πλοῖον ὑπέστρεψεν. Ἐδέετο δὲ αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος, ἀφ´ οὗ ἐξεληλύθει τὰ δαιμόνια, εἶναι σὺν αὐτῷ· ἀπέλυσε δὲ αὐτόν ὁ Ἰησοῦς λέγων· Ὑπόστρεφε εἰς τὸν οἶκόν σου, καὶ διηγοῦ ὅσα ἐποίησέν σοι ὁ Θεός. Καὶ ἀπῆλθε καθ´ ὄλην τὴν πόλιν κηρύσσων ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς.

κανεῖς εἶναι πιό ευχάριστο ἀπὸ κάθε ἀρετῆ, πού βιάζεται πάρα πολύ νά τόν βοηθήσει»; Πόσο μεγάλη διαστροφή εἶναι νά ἐπιμένει ὅτι ὄχι μόνο θά προτιμοῦσε ἀλλῆ «θά καμάρωνε καί θά καιρόταν, ἂν τόν καταδίωκε κάποιος μέ μίσος καί μέ χωροφύλακες»;

Ἡ σωτήρια «καταδίωξη»

Ὁ Χριστός, ὁμως, ἔρχεται στά Γάδαρα «νά καταδιώξει μέ τό ἔλεός του» ἕνα ἐξαθλιωμένο πλάσμα του· ἔρχεται, ὄχι γιά νά τό βασανίσει, ἀλλῆ νά τό σώσει ἀπό τοὺς μόνους ἀθηθινούς βασανιστές του, τοὺς δαίμονες. Καί μέ τό ἴδιο ἔλεος, ναί, μέ τήν ἴδια ἀγάπη, ἀγκαλιάζει καί τή πλεγώνα τῶν πεπτωκότων ἀγγέλων του, καί τοὺς δίνει μιά ἀκόμη ευκαιρία ἐπιστροφῆς. Κατά τοὺς ἁγίους Πατέρες ἡ ὀριστική ἀτρεψία τῶν ἀγγέλων καί τῶν δαιμόνων ἐπῆλθε μέ τήν κορυφαία πράξη ἀγάπης τοῦ Δημιουργοῦ πρὸς τὰ πλάσματά του, τή

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνον τόν καιρό, ἐρχομένου τοῦ Ἰησοῦ εἰς τήν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν τόν συνήντησε κάποιος ἀπό τήν πόλιν, ὁ ὁποῖος εἶχε δαιμόνια ἀπό πολλά χρόνια· δέν ἦταν ντυμένος καί δέν ἔμενε σέ σπίτι ἀλλά εἰς τά μνήματα. Ὅταν εἶδε τόν Ἰησοῦν, ἔκραξε καί ἔπεσε εἰς τά πόδια του καί μέ δυνατήν φωνήν εἶπε: «Τί ἐπεμβαίνεις σ' ἐμέ, Ἰησοῦ, Υἱέ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου; Σέ παρακαλῶ μή μέ βασανίσῃς». Διότι ὁ Ἰησοῦς εἶχε διατάξει τό πνεῦμα τό ἀκάθαρτον νά βγῆ ἀπό τόν ἄνθρωπον. Πολλές φορές τόν ἔπιανε καί τότε τόν ἔδεναν μέ ἄλυσίδες καί χειροπέδες καί τόν ἐφύλαγαν. Αὐτός ὁμως ἔσπαζε τά δεσμά καί ἐφέρετο ἀπό τό δαιμόνιον εἰς τās ἐρήμους. Τόν ἐρώτησε δέ ὁ Ἰησοῦς, «Ποιό εἶναι τό ὄνομά σου;». Ἐκεῖνος δέ εἶπε, «Λεγεών», διότι εἶχαν μῆν πολλὰ δαιμόνια μέσα του, καί τόν παρακαλοῦσαν νά μή τά διατάξῃ νά πάνε εἰς τήν ἄβυσσον. Ὑπῆρχε δέ ἐκεῖ μία ἀγέλη ἀπό χοίρους καί ἔβουσε εἰς τό βουνό. Καί τόν παρεκάλεσαν νά τοὺς ἐπιτρέψῃ νά μπουῖν εἰς ἐκείνους. Καί τοὺς τό ἐπέτρεψε. Ἐβγῆκαν τά δαιμόνια ἀπό τόν ἄνθρωπον, ἐμπῆκαν εἰς τοὺς χοίρους καί ὥρμησε ἡ ἀγέλη πρὸς τόν κρημνόν καί ἔπεσε εἰς τήν λίμνην καί ἐπνίγηκε. Ὅταν οἱ βοσκοί εἶδαν τί συνέβη, ἔφυγαν καί τό ἀνήγγειλαν εἰς τήν πόλιν καί εἰς τήν ὑπαιθρον. Ἐβγῆκαν δέ μερικοί νά ἰδοῦν τό γεγονός καί ἤλθαν εἰς τόν Ἰησοῦν καί εὐρῆκαν τόν ἄνθρωπον, ἀπό τόν ὁποῖον εἶχαν βγῆ τά δαιμόνια, νά κάθεται κοντά στά πόδια τοῦ Ἰησοῦ, ντυμένος καί σωφρονισμένος, καί ἐφοβήθηκαν. Αὐτόπαι μάρτυρες ἐπίσης τοὺς εἶπαν πῶς ἐθεραπεύθηκε ὁ δαιμονισμένος. Τότε ὅλος ὁ πληθυσμός τῆς περιοχῆς τῶν Γαδαρηνῶν τόν παρεκάλεσε νά φύγῃ ἀπ' αὐτούς, διότι κατείχοντο ἀπό φόβον μέγαν. Αὐτός τότε ἐμπῆκε εἰς τό πλοιάριον καί ἐπέστρεψε. Ὁ ἄνθρωπος ἀπό τόν ὁποῖον εἶχαν βγῆ τά δαιμόνια, παρεκάλεσε νά μείνῃ μαζί του, ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε νά φύγῃ μέ τά ἐξῆς λόγια: «Γύρισε εἰς τό σπίτι σου καί διηγοῦ ὅσα σοῦ ἔκαμε ὁ Θεός». Καί ἔφυγε καί ἔλεγε εἰς ὅλην τήν πόλιν ὅσα τοῦ ἔκαμε ὁ Ἰησοῦς.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

σταυρική του θυσία. Ἔρα ἀκόμα ὑπῆρχε καί γιά τήν ἐν λόγῳ ἡγεγῶνα κάποια ἐλπίδα σωτηρίας.

Αὐτοί, ὁμως, ἐπειδή δέν ἤθελαν νά «θυσιάσουν» τή βορβορώδη ζωή τους, προτίμησαν νά «πνιγοῦν» μαζί μέ τοὺς ὁμοτρόπους τοὺς χοίρους, ἀφοῦ, βεβαίως, ἀναγκάστηκαν νά ζητήσουν τήν ἄδεια τοῦ Πλάστη, γιά νά μπουῖν στά ἄλλα αὐτά πλάσματα. Δυστυχῶς, παρόμοια ἀπροθυμία γιά θυσίες παρουσίασαν καί οἱ κάτοικοι τῶν Γαδαρηνῶν. «Φοβήθηκαν», ἴεει ὁ ἅγιος Θεοφύλακτος, «μήπως πάθουν καί κάτι ἄλλο ἐπιζήμιο, ὅπως ἡ ἀπώλεια τῶν χοίρων». Τοὺς εἶχε τυφλώσει τόσο ἡ ἐγωκεντρικὴ προσκόλλησή τους στά ὑλικά ἀγαθά, ὥστε δέν καταλάβαιναν ὅτι τό πιό ἐπιζήμιο ἀπὸ ὅλα ἦταν ἡ παρουσία τῶν δαιμόνων μέσα σ' ἓναν συνάνθρωπό τους. Καί ἀντί νά χαροῦν

21 Ὀκτωβρίου 2018: ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ΄ ΛΟΥΚΑ

Ἰλαρίωνος ὁσίου († 371). Χριστοδούλου τοῦ ἐν Πάτιμφ. Θεοδότῃς καί Σωκράτους μαρτύρων. Ἰωάννου νεομάρτυρος τοῦ ἐκ Μονεμβασίας († 1773). Φιλοθέου ὁσίου. Ἦχος: δ΄ – Ἐωθινόν: Γ΄ – Ἀπόστολος: Γαλ. β΄ 16-20 – Εὐαγγέλιον: Λκ. ν΄ 27-39.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 28 Ὀκτωβρίου, Ζ΄ Λουκᾶ.

Ἀπόστολος: Ἐβρ. θ΄ 1-7 – Εὐαγγέλιον: Λκ. ν΄ 41-56.

καί νά δοξάσουν τόν Χριστό γιά τήν ἀπελευθέρωση τοῦ συγχωριανοῦ τους ἀπό τέτοια «κατοχή», πῆγαν καί τόν παρακάλεσαν νά φύγει ἀπό τό χωριό τους.

Ἡ ἀποκάλυψη - κάλεσμα

Σίγουρα δέν εἶναι ἡ μοναδική περίπτωση πού ὁ Χριστός συνάντησε τέτοια συμπεριφορά. Ἀπό τότε πού νήπιο ἔφυγε ἐξόριστος στήν Αἴγυπτο, ἡ παρουσία του ἐνόχλησε πολλούς· καί τόσο συχνά κινήθηκαν ἀπειλητικά ἐναντίον του, ὥστε προετοίμασε καί τούς μαθητές του μέ τά λόγια: «Εἰ ἐμέ ἐδίωξαν, καί ὑμᾶς διώξουσιν» (Ἰωάν. 15,20). Κορυφαία, βέβαια, περίπτωση μίσους καί τυφλῆς μπροστά σέ θαύματά του εἶναι ἡ ἀπόφαση τῶν ἀρχιερέων νά σκοτώσουν –ἐκτός ἀπό Αὐτόν– καί τόν τετραήμερο Λάζαρο, ἐπειδή πολλοί, ἐξαιτίας τῆς ἀνάστασής του, πίστευαν στή θεότητα τοῦ Χριστοῦ.

Ὅταν ἐσύ ὁ ἴδιος κρατᾶς τά μάτια σου κλειστά καί τά ἀνοίγεις μόνο γιά νά καμαρώνεις τό αὐτοθεωμένο ἐγώ σου, τότε εἶναι «φυσικό» νά σέ ἐνοχλεῖ τό φῶς πού σοῦ ἀποκαλύπτει τήν πικρή ἀλήθεια, ὅτι τελικά ὄχι μόνο δέν εἶσαι «πλούσιος», ὅπως νόμιζες, ἀλλᾶ εἶσαι καί «ταλαίπωρος καί ἐλλεινός καί πτωχός καί τυφλός καί γυμνός» (Ἀποκ. 3,17). Αὐτή ὅμως ἡ ὄντως «ὑπερβολικά πονόψυχη» ἀποκάλυψη ἀπό Αὐτόν πού τά βλῆπει ὅλα, εἶναι οὐσιαστικά τό πιό φιλόπρωτο κάλεσμα στή σωτηρία· στή σωτηρία πού μᾶς χάρισε αὐτός ὁ «δολοφονημένος Θεός» μέ τόν Σταυρικό του θάνατο. Γιατί μέ τόν δικό του ζωοποιό σταυρό πάτησε τόν θάνατο, κατάργησε τόν διάβολο καί μᾶς χάρισε ζωή ἀληθινή καί αἰώνια.

Ἄρχιμ. Β. Λ.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῖου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότῃς - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ΄ ὄλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

---